

NIKO NIKOM NIŠTA NE POKLANJA

Ljudi su ti danas nevideno glupi. Nema pametnih, brate... Bilo ih je nekad davno, kad je narod čitao knjige i novine. Danas ljudi bulje u televizore i kompjutere, a samo od gledanja se niko nije opametio. Moraš da misliš svojom glavom, da zamišljaš stvari, tako i samo tako, nikako drugačije! Ima ih, pametnjakovića, koji kažu kako sam ja glup, kako ne znam Eksel ili Vindous ili koji kurac, ali, brate, sve su to mentoli kakvih nema!

Pazi sad ovo, nisam ja protiv progresu, napretka i sličnih sranja. Nisam nazadnjak, pećinski čovek, ali gledam i vidim... Odlaze ljudi do đavola i zaludjuju se s tim glupostima po ceo dan. Ko ima kakav kompjuter, laptop, mobilni, ako imaš skuplji, onda si glavni baja... Tako je nekad bilo s kolima, danas s džipovima... Šta će ti džip u gradu?! Da nećeš neke planine da prelaziš s njime? Pustinje? Savane? Tajge, jebem im mater?! Prolazio sam, pre neki dan, centrom grada i vidim te džipove... Svi parkirani na trotoaru, tamo gde je zabranjeno! Eto, samo za to ti treba džip! Da ga podigneš na trotoar! A murijaci, prave se da ih ne vide... Mada, nemam pojma šta serem, to su uglavnom murijacki džipovi, jer, ko ima džipa, taj ili radi za muriju ili je murija! Mislim, naši smo... Zna se koja vojska ovde vlada odvajkada...

Negde na istoku gorelo je sunce. Krenulo je od jutros i ne staje evo, već tri sata... Sedimo, pričamo i gledamo se. Poduvamo buksnu, dve, popijemo pet-šest piva i dobri smo... Možda je moj mozak samo prazna džezva, možda on nema mozga uopšte, a trebalo bi da je nekakav profesor, magistar, šta li!?!... Koga boli uvo za to!?

Pamtim dane koji su bili bolji od ovih, dane kad smo legalni nasmejani i ustajali isto tako... Doduše, ne sećam ih se baš najbolje. Nešto mi blokira sećanje, kara mi mozak! Samo u REM fazi, samo tad, mogu da vidim i osetim sve to ponovo. Ali, kad se probudim, ništa! Tabula rasa! I onda: „Ajmo, Jovo, nanovo!“ Sve ispočetka, ali nema motivacije, nema više zanimanja, nema neznanja... Sve saznajem isponova, ali već sve znam i ni za šta me više nije briga, jebi ga! Mnogo psujem, a? Mnogo psuje naš narod uopšte, ali to nije zato što je nekulturan ili prost... Nije... To je zato što

je besan, uvek besan, oduvek... Kad nije besan naš čovek neće da psuje, ako hoće biće kulturniji od engleskog lorda, to nije nikakav problem... Ali je besan, jebem mu kevu, stalno je besan!

Mene je majka učila, a bila je najbolja i najpoštenija žena na svetu, da budem dobar čovek, pa tek onda sve ostalo. E, gde bi nam bio kraj da su sve naše majke učile svoju decu isto! Otac me ništa nije naučio... Odnosno jeste, a to je ovo: „Ako si pošten, onda si najebao.“ Na prvi pogled izgleda da nije neka nauka, ali jeste, brate! Ne možeš drugačije... Moraš da budeš pošten i pravedan, jer ti je otac bio takav, ali unapred znaš da si najebao i da od tebe i tvog života neće ispasti ništa. „Ja sam nula i ništa je moj krajnji domet.“ Jednom davno sam napisao pesmu koja tako počinje. Rekli su da je infatilna i odbili da je štampaju u nekom književnom časopisu, ne sećam se tačno kom...

Sada mi već nije dobro. Gledam ga i ne razaznajem mu lice. Ko je on? Ko je ovaj matori bolid što sedi pored mene? Poznajem li ga? Zna li on mene? Znamo li mi bilo šta? Zna li ovo jutro šta će se za njegovog života dogoditi? Ovi soliteri? Kec, produžetak keca, dvojka, trojka, četvorka, produžetak četvorke, petica, šestica... Znaju li oni išta? Zašto ne padnu, zašto se ne sruše? Gde su ti teroristi u avionima?! Što ih nema kad ti najviše trebaju?!

Svi ti silni ljudi koji prolaze kroz naše živote. Žene i muškarci. Deca... Šta to ima veze!? Danas misliš da poznaješ nekog, sutra shvatiš da ga nikad nisi ni poznao, da ti nikad nije bio prijatelj i da se s tobom družio samo zato što nije imao bolje kombinacije... Razumem, nemam ništa protiv, ali čemu takvo gubljenje vremena? Mene ne boli, ja, takođe, nisam imao bolje kombinacije, nisam imao šta da radim, bilo mi je dosadno... Ja sam, kao i ti, individua koja žudi za komunikacijom, jer samo tako može da iskaže sebe, da se predstavi onakvim kakvim želi da ga drugi vide. Zbog toga i pričam ovoliko... A šta ti misliš, brate, da ja volim da blebecem po celu noć? Misliš da sam najobičniji brbljivac? A?

Negde postoji mesto gde čovek može biti srećan. Tako su nas učili, tako nam je rečeno... Mislili smo da je to ovde, na zemlji, kod nas... Strašno je razočaranje kad shvatiš da su te lagali. Kad shvatiš da tog mesta nema, da je svet najo-

bičnija rupa i da planeta Zemlja nije stvorena za zemaljska bića. Znaš li ti da je ova planeta zapravo vodena planeta i da na njoj kopna ima tri puta manje nego vode? Trebalo je da se rodimo kao delfini, neka podvodna sranja, ili morski sunderi. Tako da ti je jedino mesto gde možeš biti srećan, ispunjen čovek, pod vodom. Najbolja smrt je smrt davljenjem, u reci ili moru, svejedno. Voda ti je temelj, iz vode smo izašli, u vodu ćemo se vratiti. Amen, brate!

Kolika jutra sam dočekao ovde, ovako pijan i uduvan, u društvu raznih budalina? A prekjuche sam napunio dvadeset i pet godina! Ne znam, ni Bog sveti ne zna! Ponekad pomislím da je bolje spavati, ali se brzo trgnem i vratim u javu, nema bolje sanje od one kad čovek sniva širom otvorenih očiju. Svako može sanjati, ali sanjati svestan, to je najjača nauka. Problem je u tome što ni nauka nije ništa posebno jer i naučnici su deo svetske zavere vanzemaljaca. Video sam na internetu, lik je sve objasnio, sa dokazima...

Mislim da je vreme da dunemo malo?... Ne znam šta ti misliš, a nije me ni briga! Ja ću da zavijem jedan... I tako ti pričam... Ko je gej, budi mu drug, ali hodaj dupetom uza zid kad si s njim. To ti je zakon, matori, zakon! Ustran život, usrani ljudi, usrana zemlja, usrana smrt! Šta tu ima više da se objašnjava?! Neispunjeni, iskompleksirani, neiživljeni ljudi. S njima si, brate! Sediš s njima, pričaš s njima, družiš se, radiš... Svuda su oko tebe! Izgledaju najnormalnije, čak bi čovek rekao, najobičnije, ali šipak! Neki od njih su šatro uspešni, bogati, nabacili perje, frajeri, face... Ali, kurac! Kažem ti! Duplo golo, pa na kub! Gurali se, laktali čitav život, gazili druge ljude kao bubašvabe, podsmevali se, pravili se važni, oni su kao bitni, trtljali gluposti pokušavajući da ispadnu pametni, posećivali izložbe, čitali knjige, gledali filmove, ali ih nisu videli! Sedeli u bioskopima širom otvorenih očiju, ali nisu videli ništa, ništa nisu ukapirali! Nisu stigli da pročitaju titl, ako je bio strani film, a domaće ne gledaju, jer – oni bi to bolje uradili, oni mogu sve! Šta ima da gledaju domaće filmove i čitaju domaće knjige kad bi sve to oni mnogo bolje snimili i napisali!? Samo mogu da se deprimiraju zbog nanasene im nepravde. Nanasene od strane onog ko je nekog tamo kretena podario talentom da veruje u ono što radi i ima dovoljno snage i vremena da to i ostvari. Jer, brate, oni nemaju vremena! Danas se živi brzo i profitabilno, nema stajanja za bavljenje glupostima...

Pričali su mi davno priču o Džimiju Staniću... Ne znaš ti ko je Džimi Stanić! Ja znam... To ti je „Kauboju Džimi“... „Jipi, jipi, jipi! Tvoja se pesma već čuje. I svak dobro zna

da ti tu moraš proć...“ I tako dalje... Nemaš pojma, vidim... Elem, taj ti Džimi napravi žurku, u vreme dok je još bio popularan, tamo u Zagrebu, ili u nekom drugom purgerskom gradu, ako ima još neki takav... Pozove sve najpoznatije gradske face, buržuje, komunističke, naravno, ali to ti je isto sranje, samo drugo pakovanje... Uvek bilo i biće... Svi oni dođu, a Džimi, genije, namestio je stakleni plafon na sobi u koju ih je primio. Ode gore, iznad svih njih i, taman kad su zagrizli sendviče i počeli da cirkaju viski, skine pantalone, čučne i počne da kenja! Kenja im na glave, brate! Koji car, brate, car! Otkud ja znam da li je istina?! To ti je urbana legenda iz vremena stare Jugoslavije... Ima ih kol'ko 'oćeš...

Nema šanse da je on normalan! Sunce mu puca u ćelu, odlepio je od vrućine. Čujem mačke koje se tuku na krovu. Na kraju ulice jedna baka s ceđerom kreće u prodavnicu. Prodavačica iz obližnjeg kioska iznosi novine na pult. Kosu je skupila u punđu, utegla se u farmerke i ima dobre sise, rekao bih... Molim, nešto si pričao?

O Džimiju Staniću, jebem ti kevu! Tako treba raditi! Kenjati po svima! Nije bitno ko je i šta je! Ovaj naš grad, to ti je ogromna štala, a svi smo mi najobičnije krave i sve nas muzu. Ali, pazi štos, ne muzu nas ljudi, nego svinje, kao kod Orvela. U tome je zvrčka! Da me muzu ljudi, ja se ne bih bunio, to je normalno, ali svinje, i to divlje svinje! E to je već previše! Čudimo se otkud sve više i više krava u ovom gradu, odakle dolaze, a ne kapiramo jednostavnu činjenicu da svinjama treba uvek više i više mleka. Nikad one neće biti zadovoljne. Zovu ih da dođu, izmišljaju mržnju, započinju ratove, prave marketinške kampanje... Naduće se štala, pući će kao mehur od sapunice i sve će otići totalno u kurac! Opet psujem, a! Jebi ga!

Treba otići odavde i gajiti pečurke negde. Ima praznih kuća po selima... Šta je smešno!? Normalan čovek hoće da ode odavde... Samo mentol može da sanja kuću na Dedinju! Znaš li ti koliko je njih prodalo dušu đavolu za takvu kuću!? I znaš li šta su dobili za to, osim te jebene kuće!? Dva metka u glavu. Eto, to!

Smaram te? Smaraš i ti mene, pa se opet volimo! Odi da te cokim... Odi da te coki, čika Vlada... Ljubav, to ti je blaženo smaranje... Smara te riba, smaraš ti nju, smarate jedno drugo, smarate okolinu, smarate radio, televizore, kompjutere, smarate prodavačice u kiosku... Brate, ova stvarno ima dobre sise! I tako ti kažem... Blaženo smaranje... Žene to ne razumeju. One misle da ljubav postoji, da je stvarna... Zamisli, mentolke! Ne kapiraju da su muškarci

izmislili ljubav, specijalno za njih, i prodali im je za snošaj. Mislim na ljubav između žene i muškarca, a ne na onu između majke i deteta ili brata i sestre, pošto na svetu samo te dve ljubavi postoje. Te ljubavi nisu mogli izmisliti, jer su bile i pre njih. Pre muškaraca, pater familijasa... Znaš o čemu pričam? Ma, nemaš ti pojma, bolide! Tako da realno, ako planiraš da se ženiš, oženi se ili majkom ili sestrom. To ti je najbolje... Nemaš ni majku ni sestru! A, kad ti je keva umrla? Prošle godine! Nisam znao... E, ovaj... Primi moje saučešće... 'Oćemo još piva? Vinka! Donesi nam još dva piva ovde!

Šta mu je? Što me ljubi ovoliko? Jutro kupu veliku poslovnu zgradu. Sva je od stakla. Izgleda tako krhko. Boje... Fale boje... Zašto nisu svaki prozor obojili drugom bojom? U ovako sunčan dan, cela bi zgrada bila šarena. I sve druge zgrade da su takve, ceo grad bi bio raznobojan! Ko god da dođe ovde pitao bi se: „Zašto su, do mojega, ovaj grad nazvali Beograd, kad je ovako šaren?“ Morali bi da mu promenimo ime, da ne zbunjujemo ljude...

Razmišljam, i ne sećam se... Da li sam oprao zube jutros? Dešava mi se da zaboravim da ih operem... Ustanem, umijem se, i odem da doručkujem, neko makrobiotsko sranje... Kasnije, izađem napolje i osetim kako mi bazdi iz usta. Kretenizam... Klasičan... Pitam se jesam li i ruke oprao jutros? Nemaš pojma... Jedem govna. Ali, kad malo bolje razmislim, ko od nas ih ne jede? Šta god radili, koliko god para imali, koliko god ručak platili, govna su vam servirali i govna jedete. Mislim, dešava se, mislite da jedete neku fensi hranu, mislite da ste kul, da je to što gurate u usta zdravo, da nećete dobiti rak i umreti pre sedamdesete, ali kurac, nema šanse... Crći ćete kao pacovi jer, ništa bolje niste ni zaslužili... Ok, možda preterujem...

U poslednje vreme sam sve bolesniji i bolesniji... Dugo godina sam mislio da mi nije ništa, mislio sam kako su ti bolovi koje sam osećao nešto što nije ništa strašno, da je to normalna stvar, da čovek, kako prolaze godine, lagano crkava, kao sve što nestaje s vremenom, topi se i nestaje. Logično, brate. Ali sad mi se čini da možeš da crkneš odjednom, iz čista mira. Jednostavno, srce ti stane, mozak ti rikne, vene puknu, bum! Telo je ništa, brate... To je samo meso i kad počne da riknjava, nema ti spasa. Jedino dušu možeš spasiti, ako je imaš... Mada, većina je nema...

Šta ti ono pričah o svom ocu?! On definitivno nije bio za ovo vreme. Pošten i glup. To je definicija njegovog lika i dela. I ne znam, da li da ga mrzim ili volim zbog toga. Ne

znam, zaista... Jer neko pokvareniji mogao je, u ono vreme, svome sinu jedincu obezbediti mnogo više, a opet, mnogo, mnogo manje... Tako da ta priča zauvek ostaje otvorena. Bio je komunjara, ali, zar nismo to bili svi mi? Društvo jednakih. Zar svi to ne želimo? Zar to nije san svakog čoveka? Treba li da mu zamerim što nije krao kao drugi? Ne znam zašto ti pričam o njemu... „Nikad bolje, nikad biti neće“, rekao je pesnik i potonuo u talase. More čisti sve, voda je blažena. Ona će nas prosvetiti. Sveta voda... Sveta vodica...

Ne znam, zaista nemam pojma, o čemu on to govori?... Ne izgleda dobro, ima velike tamne podočnjake, lice mu je žuto, obrazi udebljani, ugojio se... A oblaci se skupljaju tamo na zapadu. „Kad ide od Zemuna, onda je vuna!“, govorio je moj pokojni stric. Padaće teška kiša. I treba da padne... „Kad ide od Zemuna...“ I ja sam nekad bio neko i želeo nešto... Ne sećam se kad, ne sećam se šta, ali mislim da jesam... Moram do toaleta...

Idi, pišaj... Idi i ne vraćaj se, ne okreći se, sine! Ha, ha, ha, ne okreći se, sine! Znaš, brate, je l' me čuješ, ja sam slušao najbolju muziku od svih ovih današnjih seljaka! Je l' znaš!? Ma, nemaš pojma! Ja sam kupio u Trstu ploču Bazkoksa kad su ljudi ovde slušali jebenu Kornij grupu i slična sranja! London koling, brate, slušao sam Kleš i Pistole dok su glupa goveda išla na Hajdučku česmu! Gad sejd d kvin, brate! Ded Kenedis, to je bio bend! Ramonsi, Strenglersi... Mi smo živeli, imali ideju, mi smo vredeli nečemu! Čuješ šta ti pričam!? Idi, pišaj, samo pišaj, pa se stišaj... Anarhija, brate, anarhija! Pazi da ne upišaš dasku, nešto mi se kenja. Neću da sednem u tvoju šoračku!

Vidiš li ti, Vinka, kuda ovaj svet ide?! Klimaj ti glavom, ali sve ovo, ova kafana, ovaj blok, ovaj jebeni grad, Balkan, Evropa, ovaj svet, sve to odlazi i neće se više vratiti... Što se smeješ? Neće, Vinka, nema više... Jednom bilo i gotovo... Je l' vredelo? To je pitanje! Možda jeste, možda nije, ali nije ni bitno... Vratio si se? Kad pre!?

Znaš li ti, brate, šta je to sloboda? Nije, nesrećo, sve u novcu, hrani i alkoholu. Od toga se ne živi, od toga se umire, idioti! Potrošačko društvo nudi prividnu slobodu, lažnu mogućnost izbora. S druge strane, ideologija i racio nemaju veze sa slobodom. Mase su uvek potlačene, one nikad neće moći biti slobodne, jer se ljudi u grupi ponašaju poput zombija, nema tu ni grama mozga. Pojedinač, međutim, može. Sloboda dolazi iz nesvesnog. Čuči u mraku, i čeka povoljan trenutak da iskoči napolje. Ali onda, kad se napokon, pojavi, kad je čovek oseti, kad je dotakne, ona po-

staje breme, preteško breme za jednoga. Slobodu još niko nije izdržao. Ona je strašnja robija od zatvora.

Zamisli da si potpuno slobodan, da te ništa ne vezuje, da nemaš nikakvih obaveza, nikakvih briga, da ti niko i ništa nije potrebno na ovom svetu, da si kao onaj jogin što nije jeo, ni pio, sedamnaest godina, novinari kažu da je istina, ja nešto ne verujem... Zamisli da si sam stvorio sebe, da ne treba da osećaš zahvalnost za svoje postojanje na ovom svetu ni prema kome. Takav čovek ne može postojati, a kad bi i postojao onda, najverovatnije, ne bi ni bio čovek, već neko drugo biće, čije bi mesto na lestvici evolucije bilo iznad našeg. Ta bića dolaze, to su viši ljudi, oslobođeni od praiskonske gluposti i mizerije, podređenosti svome kreatoru, želje za posedovanjem drugih ljudskih bića i stvari, bilo čega materijalnog i apstraktnog... Oni će imati vee-like, ogromne glave, duboke, svetle oči, kojima će moći da vide daleeeko, mnogo dalje nego mi, kratke ruke, sa maaalim, maleckim šakama i još manjim prstima... Ljudi bez ključeva. Tako ih ja zovem. Zato ja ne nosim ključeve i ne zaključavam vrata stana kad izađem napolje. Hoću da evoluiram, brate, da postanem jedan od njih... Kapiraš? Kurac moj ti kapiraš!

Sećam se, kad smo bili klinici, skakao je u dalj iz mesta preko dva i po metra. Imao je dugačke noge i vitko telo. Sada je debeo, naduven i ćelav. Stvarno loše izgleda. Hoće to od mnogo pića i cigara... Nije mi dobro... Ispovraćaću se...

Povraćaj u tu kantu za đubre... 'Oćeš još jedno pivo? Ja hoću! Tek sad mi se otvorila dizna... Katkad se prisetim nevinih vremena kad smo išli u školu ili izlazili u grad samo da bi sreli nekog, da bi ga videli i popričali s njim. Mene danas ljudi nerviraju. Ne mogu da ih slušam, da pratim tu gomilu gluposti koja izvire iz njihovih usta kao bujica. Nisam još sreo čoveka mlađeg od trideset godina, a da je bio imalo pametan, da je imao i znao išta pametno da kaže... Je 'l ti to mene zajebavaš? Matorci su još gori! Njima glupost izvire iz ušiju! Klinici su zatrovani kompjuterom, a matorci televizijom. Pametnih danas nema. Nema i tačka! Samo ovce... Bleje okolo, pasu travu i kenjaju brabonjke... Ti si OK. Nisi naporan. Sediš tu preko puta, piješ pivo i uglavnom ćutiš. Kad nešto i kažeš to je uglavnom pitanje, a ne konstatacija. Glupo pitanje, doduše, ali barem nije glupa konstatacija. Glupa pitanja može da postavlja i pametan čovek, a glupo da zaključuje, pa o tome još i da govori, može samo težak glupak... Šta sam ono još hteo da ti kažem?...A da, kad smo već kod gluperdi... Šta radi onaj tvoj

komšija iz ulaza? Kako mu beše ime?! Rade Doljević. Zvali smo ga Rade Bolid. Onaj što me je stalno bockao šestarom na času geografije. Svu mi je butinu izranjavio! Pantolone su mi stalno bile krvave... Ne seri! Postao menadžer novokompanovanih pevaljki! Majke ti! Kako je to moguće!? Ma, šta ja pitam, danas je sve moguće... Dečko je bio retko glup. I šta kažeš, dao kofer pun para rođenom bratu na čuvanje, a ovaj zbrisao preko grane s lovom... I, šta su mu uradili? Znači, tako... Odrekli mu makazama sve prste na nogama, vezali ga golog za drvo u Lipovačkoj šumi i ostavili da crkne?! A burazera, je 'l su ga u'vatili? Nisu? Šteta.

Ne znam šta bih još rekao osim da te mrzim iz dna duše, da mrzim sve i svakog, čitav ovaj kretenki svet okrenut naopačke, i da želim, silno želim, da vas sve uništim. Dugo sam razmišljao, danima i danima, mesecima, kako to da izvedem, a onda, jutros, sinulo mi je. Svi vi postojite samo zato što ja postojim, ja sam jedini na ovom svetu, sve ostalo je senka u izmaglici alkoholnih isparenja, i kad mene ne bude više, neće više biti ni ovog sveta. Vidiš, prijatelju, sa mnom nestaješ i ti, i ova smrdljiva kafana, i Vinka, i ovaj blok, i ceo Novi Beograd, cela planeta i ovo Sunce što nas tako lepo greje u ovo usrano jutro... Jednom će ti biti drago što si me poznavao, jer, dragi moj, nikad nije bilo, niti će biti nekog kao ja. Ja sam onaj koji te je ubio tako što je ubio samog sebe.

x x x

Jeste, rekao je da će nas sve poubijati na taj način što će ubiti samog sebe... Ne bih znao, bio je mnogo pijan, popili smo po deset ili petnaes' piva... Pojma nemam odakle mu pištolj. Ovo je Novi Beograd, ovde svaka budala može da nabavi utoku...Nisam ni primetio da ga ima... Odjednom ga je izvadio iz džepa, stavio cev u usta i opalio... Da, prvo je pozvao Vinku i platio račun... „Niko nikom ništa ne poklanja“, rekao je, a onda me tužno pogledao i dodao: „Džoni.“ Pravo da vam kažem, ne znam ni ja ko mu je taj Džoni... Može biti onaj iz produžetka četvorke, ali nisam siguran... To je zgrada, „produžetak četvorke“. Kako to mislite da četvorka nema produžetak?! Onda ni kec nema produžetak!? Ili je „produžetak keca“ u stvari „dvojka“? Onda je „dvojka“ u stvari „trojka“, „trojka“ „četvorka“ i tako redom... To znači da je sve istumbano, jebo te! Ne, gospodine inspektore, nisam duvao ništa. Ja ne konzumiram narkotike.